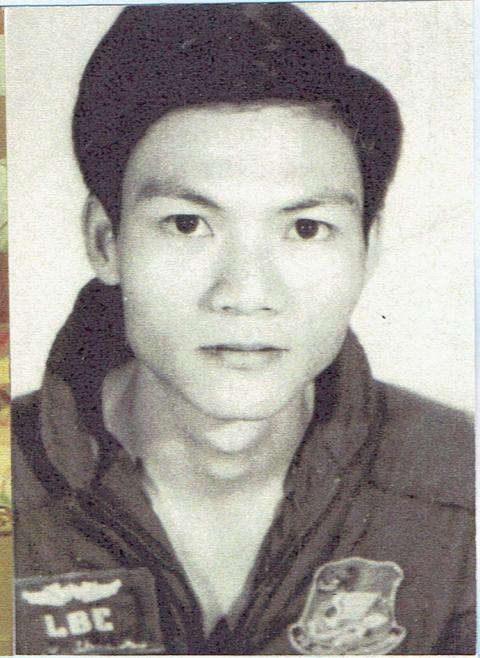
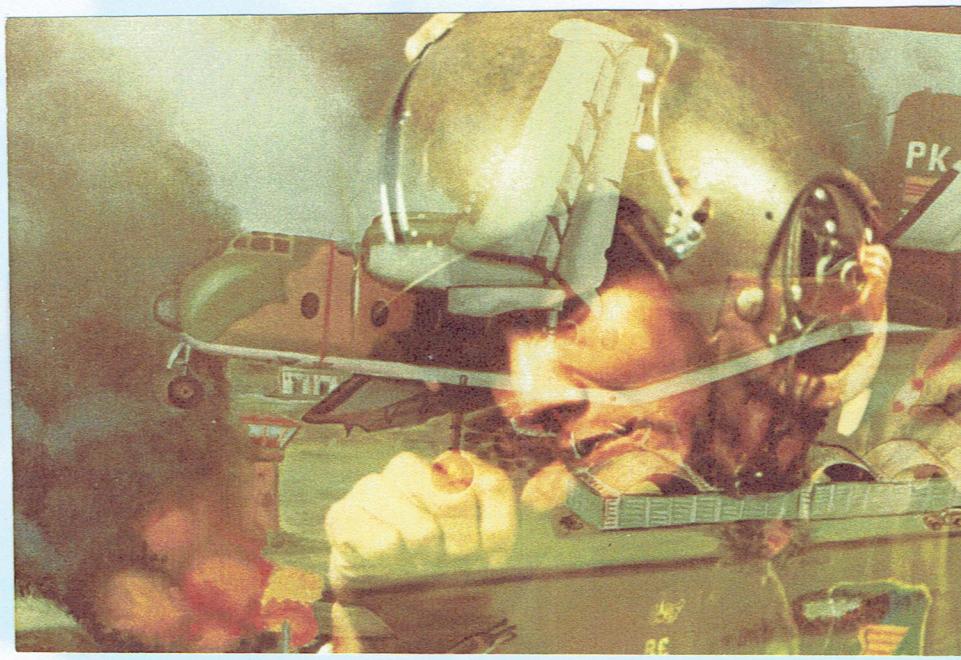

MƠ LÀM CHIM-SẮT

LÊ VĂN ĐỆ - THÀNH-GIANG

US. Copyright 2006, by TG.

ƯỚC VỌNG TUỔI TRẺ

Tuổi trẻ nào cũng có những ước mơ, ước mơ của những người lính Không quân phi hành, họ đã chọn lựa một cuộc sống phiêu lưu, mạo hiểm, không kém phần nguy hại trên không gian. Bay bổng là một trong những ước mơ chung của tuổi trẻ, nó đã thúc đẩy biết bao nhiêu chàng thanh niên Việt-nam can đảm gia nhập vào đại gia đình của KL/VNCH, bất chấp những sự rủi ro, chết chóc của khói lửa chiến tranh. Tác giả chính là một trong số những người không quân đã mơ ước cuộc sống phi hành trên không gian đó.

MƠ LÀM CHIM-SẮT

LÊ-VĂN-ĐỆ & THÀNH-GIANG
5/69 CƠ-PHI

LÚC LÊN 9 TUỔI.

Thuở còn bé, vào mùa hè 1958. Hai thằng nhóc cùng trang lứa 8 tuổi. Chúng nó hè nhau, cùng chạy thực mạng, chạy trối chết, chạy tắt thở, băng qua những cánh đồng cỏ, những con đường đất ngoằn ngoèo, xuyên qua các con hẻm chật hẹp của thành phố miền quê Việt nam, trong suốt đoạn đường, chiều dài hai cây số, từ nhà đến trung tâm quận lỵ. Chỉ để kịp đến gần, ngắm nhìn cho rõ một tinh cầu xa lạ, nó vừa xuất hiện lần đầu tiên trong cuộc đời của chúng nó. Tinh cầu đó đã đáp xuống và đang đậu trên sân vận động của quận nhà.

Hai thằng nhóc thở hổn hển, mệt lả, chân đứng không vững, gương mặt tái xanh, miệng há hốc, nhung rất phấn khởi, vui tươi. Những đôi mắt chúng nó sáng ngời, dán chặt vào con đại bàng thép dũng mãnh, có hình dạng kỳ dị, chân dần như con sâu rợm khổng lồ, nằm giữa sân vận động. Chỗc lát, nó thổi tung những bụi cát bay mịt mù khắp nơi, sức gió cánh quạt tạo ra những luồng cuồng phong như xé tung vạt áo, gây súc ép, xô đẩy hai thằng nhóc lảo đảo, giật ra xa. Nó nhẹ nhàng nhô lên khỏi mặt đất, trút đầu xuống lấy đà cất cánh bay đi, gầm lên những âm thanh vang động, kinh hồn, cơ hồ đất trời sụp đổ.

Một hình ảnh kỳ diệu, khó tin nhưng có thật trên đời, đã xuất hiện ngay trong trí óc non dại của hai thằng nhóc Việt-nam. Hình ảnh hào hùng khó tả trong tâm tư của thằng Lê Văn Đệ, cứ làm cho nó nhớ mãi một siêu nhân, mặc bộ quân phục dính liền ngộ nghĩnh, chiếc nón bay kỳ quái phủ kín gương mặt, đen ngòm. Ông ta hào hùng đứng giữa cánh cửa trên thân tàu, một loại chim-sắt, ngực nghẽ ghìm súng thật oai phong, lẫm liệt.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hai thằng nhóc miền quê Việt nam, chúng nó đã được chứng kiến một vật thể khổng lồ kỳ dị, có thể bay vùn vụt trên không trung, nhẹ nhàng hạ xuống sân vận động, chốc lát nó bốc lên không, bay đi như một loài chim kỳ bí, ngỡ như nó đã đến từ đâu đó, bên ngoài không gian.

Cánh chim-sắt nhỏ dần trên bầu trời xanh bao la, lẩn vẩn vài áng mây trôi. Cánh chim đã bay xa, mang theo những nỗi niềm u ẩn, ngơ ngác, tuyệt vời, và lòng khao khát của thằng Đệ, nó ao ước được một lần bay trên mây, lướt trên gió, như cánh chim trong mộng tưởng, một tinh cầu kỳ bí nó đã được chứng kiến ngày hôm nay.

Ở TUỔI 13

Trận đá banh trước sân nhà của Lê Văn Đệ bị đình trệ vì quả bóng đã bị nó đá bay bổng lên nóc nhà và nằm ì trên đó. Thằng Đệ hì hụt trèo lên mái nhà ngồi đỗ thăm của nó để tìm quả bóng, cùng bạn bè tiếp tục cuộc chơi.

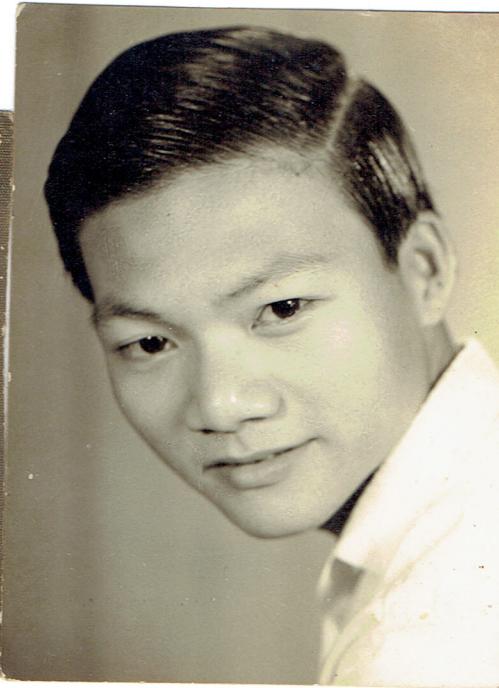
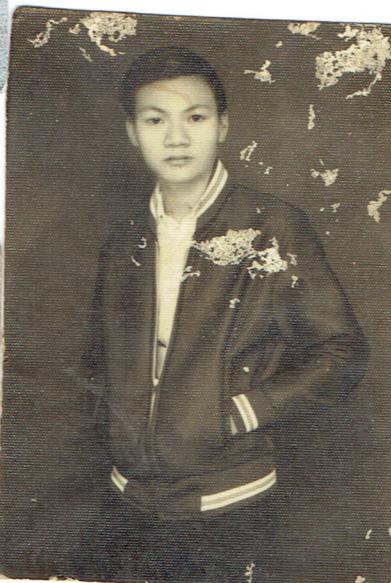
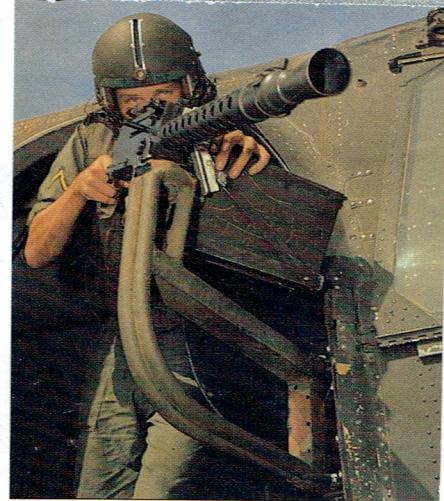
Quả bóng nằm kẹt giữa cái máng xối, mối giáp của hai mái nhà. Bàn tay nó đang vói lấy, sắp chạm quả bóng. Đột nhiên bị khụng lại, khi nó nghe âm thanh “chim-sắt mộng mơ” của nó ồn ào

hiện ra trên bầu trời xanh, sắp sửa lướt qua bầu trời quê hương quen thuộc của nó. Như một hấp lực kỳ bí, làm nó ngưng động, ngơ ngẩn, dán chặt ánh mắt, mơ màng ngược nhìn theo cánh chim bay trên bầu trời xanh biếc.

HÌNH ẢNH: Những hình ảnh kỷ niệm năm xưa,
Cánh Chim Mộng Ước Đầu
Đời, Trực thăng CH-21

ẢNH: Lê Văn Đệ
lúc 8 tuổi (hình 1)
13 tuổi (giữa) và
17 tuổi (hình bà).

Nó mê mẩn tâm hồn, tai chưởng còn nghe thấy những tiếng hối thúc của đám bạn trẻ, nó quên bẵng mọi vật, thả hồn theo cánh chim bay, thích thú mỉm cười, ánh mắt long lanh trong mộng tưởng. Tự nhiên, nó yêu thích và khao khát có dịp được tìm hiểu những bí ẩn của cánh chim xa lạ, diệu kỳ, đầy quyến rũ, ám ảnh trong tư tưởng tuổi thơ của nó. Thằng Đệ thì thào tự hỏi “U-hoa! Làm sao nó bay được mù mù trên trời xanh cao vút vậy kià? Nó lơ lửng giữa không gian bao la rộng lớn của vũ trụ? Từ trên trời cao sâu thăm đó nhìn xuống mặt đất chắc là xinh đẹp lắm nhỉ?”

KHÁT VỌNG LÀM NGƯỜI CHIM-SẮT

Đã hai năm, chàng thanh niên Lê Văn Đệ rời xa phố nhỏ, về sinh sống ở Sài-gòn hoa lệ. Một nơi không xa phi trường Tân-Sơn-Nhất. Một tổ chim-sắt lớn nhất nước Việt-nam. Những cánh chim-sắt đủ loại trở nên quen thuộc với Đệ. Chúng nó cát cánh bay đi và hạ cánh liên tục hàng giờ trên sân bay bận rộn nhất của nước Việt-nam.

Nhân dịp mùa xuân năm 1969, liên đoàn hướng đạo Đắc-Lộ, đạo Xuân-hoà của Lê Văn Đệ, toạ lạc ở Ngã-tư Bảy-Hiền, cạnh sân bay Tân-Sơn-Nhất. Liên đoàn trưởng Nguyễn Đức Kiên và Nguyễn Văn Nghiã. Hai trưởng hướng đạo Đắc-lộ đã xin được giấy phép di chuyển các đoàn sinh bằng phi cơ quân-sự của Hoa-kỳ, đưa lên Đà-Lạt để tham dự một trại họp bạn hướng đạo mùa xuân.

Lần đầu tiên trong đời của Đệ, sau bao lần mộng ước bay cao, giờ đây, nó được toại nguyện. Khi chiếc phi cơ cát cánh bay lên trên không ở phi trường Tân-Sơn-Nhất, cái cảm giác đầu tiên ngây ngây, sờ sờ, bồng bềnh trong không khí, lắc lư, lặn hụp vì sự va chạm nhỏ của cánh phi cơ vào những lọn mây mỏng, một cảm giác kỳ diệu. Tay Lê Văn Đệ cứ bấu chặt sợi dây an toàn trong nỗi sợ hãi, lo âu, trông nhìn xuống mặt đất, chiều sâu thăm thẳm, ánh mắt nó dán chặt qua khung cửa sổ phi cơ theo dõi mọi cảnh vật kỳ ngộ, tuyệt vời dưới mặt đất. Thành phố Sài-gòn chỉ chít những mái nhà

chọc trời, mọc san sát bên nhau thật ngộ nghĩnh, thành phố rộng lớn vĩ đại, lần đầu tiên trong cuộc đời của Đệ được nhìn thấy thành phố Sài gòn hùng vĩ từ trên không trung.

HÌNH ẢNH: Năm 1969, Lê Văn Đệ được 19 tuổi, đã dời về sinh sống ở Sài-gòn, trở thành là một Hướng Đạo sinh của Liên đoàn Đắc-Lộ, thuộc Đạo Xuân-Hoà. LĐ Đắc-Lộ mang tên trường Trung học Tư thực Đắc-Lộ, Ngã Tư Bảy Hiền, cạnh phi trường Tân-Sơn-Nhứt, do linh mục Thành, Hiệu trưởng trường Đắc-Lộ đỡ đầu.

Một cảm giác phiêu bồng khó tả làm sao ấy! Con đại bàng C-47 của Hoa kỳ chở hai mươi mấy hướng đạo sinh, ngồi chật cả tàu, vĩ đại thật! Nó nhẹ nhàng lướt trên cánh gió, bay đầm đầm trên bầu trời xanh tươi, cao vút trên những tầng mây. Nó lướt qua những dòng sông uốn khúc quanh co, rồi vượt lên trên những đồi núi chập chùng, vĩ đại vô cùng! Lê Văn Đệ có cảm tưởng mình đang bay lơ lửng vào cõi mộng, vượt ra ngoài không gian phiêu du bao la, không còn là con người nhỏ bé trên mặt đất tầm thường của vạn vật.

ĐẦU QUÂN VÀO KHÔNG-LỰC VNCH

Không lâu, sau chuyến bay dân sự đầu đời của Đệ, vào tháng Chín của năm 1969. Lê Văn Đệ hân hoan đón nhận được một tin tức vui mừng từ chiếc máy vô tuyến truyền thanh của người láng giềng thân thiện. Giọng người xướng ngôn viên của đài phát thanh Sài-gòn đã đọc rõ mẩu thông cáo của Bộ Quốc-Phòng VNCH, cần tuyển dụng 400 nhân viên khóa sinh Hạ-Sĩ-Quan Cơ-kí Phi-hành Trực-thăng với văn bằng Trung-học Đệ I cấp. Một ngành phi-hành làm việc trên các loại phi cơ trực-thăng và vận-tải của Không-lực VNCH.

Mong ước làm người chim-sắt đã đến, Đệ đã trải qua một đêm dài khó ru giấc điệp. Chàng quyết định đầu quân vào Không-lực VNCH. Đệ rao rực suốt đêm chờ trời sáng, chàng đã phóng xe

ngay đến cổng Phi-long của Phi trường Tân-Sơn-Nhứt. Quyết phải nộp đơn, gia nhập cho bằng được Không quân, để trở thành một đoàn viên “chim-sắt” thoả chí tang bồng, một người không-gian đi mây về gió, bay trên trời cao bao la. Những mộng ước trong lòng đã nhen nhúm từ khi còn tám bé, chàng không bao giờ quên được hình ảnh chiếc phi cơ ước mơ đã xuất hiện lần đầu tiên trên sân vận động.

HÌNH ẢNH: Cuối năm 1969, Lê Văn Đệ gia nhập Quân chủng KQ/VNCH, khóa 5/69 HSQ CKPH TT, đã thụ huấn trên các loại vận tải cơ: C-119, C-47 và C-7A Caribou. Đã phục vụ cho các phi đoàn: Xích-Long 413, Thanh-Long 415, Thần-Long 427, Sơn-Long 429 và Phượng-Long 431, đã có 2,500 giờ bay.

Lê Văn Đệ là người đã đên sớm nhất trong số cả ngàn thanh niên Việt-nam đang hiện diện nơi phòng tuyến mỏ Không-quân tại cổng Phi-Long, Tân-Sơn-Nhất. Nhờ đã chuẩn bị trước. Đệ là toán người đầu tiên đã hoàn tất việc điền đơn, nộp bằng và đã được cấp phát số thứ tự để khám sức khỏe đầu quân, vào ngày mai, tại bệnh xá Không quân.

Sức khỏe Lê Văn Đệ hoàn hảo, nhanh chóng được thu nhận và đã được gia nhập vào đại gia đình Không-lực VNCH. Quân chủng hùng mạnh nhất nhì Đông-nam-Á. Chàng sẽ góp phần vào việc chiến đấu bảo vệ Không-gian và Tổ quốc Việt-nam Cộng-Hòa, Miền-nam Việt-nam.

SÁU THÁNG QUÂN TRƯỜNG

Hơn hai tháng ròng rã tuyển mộ và hoàn tất việc tuyển dụng nhân viên khóa 5/69 HSQ Cơ-khí Phi-hành. Người Hoa-kỳ còn gọi những nhân viên này là Kỹ-sư Phi-hành, danh từ thông dụng này dùng cho những nhân viên Cơ-khí phi-hành phục vụ trên các loại vận-tải-cơ hạng nặng, thường có 4 động cơ như: C123, AC119K gồm 4 động cơ, hai động cơ cánh quạt và hai động cơ phản lực hoặc vận-tải-cơ C130 bốn máy bán phản lực và các loại phi cơ Hàng-không Dân-sự.

Không-quân Việt-nam có một danh xưng mới dành cho ngành cơ-khí phi-hành nhưng rất ít người Việt nam dân sự biết đến, nhân viên phi hành này được gọi tắt, ngắn gọn là Cơ-phi (thông dụng) hay Kỹ-phi hoặc Không quân người Pháp gọi là Mevo. Một ngành phi hành rất quan trọng, là một nhân viên phối hợp kiểm soát các hoạt động của phi cơ, sửa chữa nhẹ, giúp ích rất nhiều việc cho các phi công, họ lập thành bộ ba đầu não của phi hành đoàn: trưởng phi-cơ, phi-công phụ và Cơ-phi, mỗi phi vụ không thể thiếu được một trong ba người, họ là một thành phần quyết định sự sinh tồn trên các chuyến bay của các loại vận-tải cơ tối tân, phức tạp và rất bận rộn.

Đây là khóa HSQ Cơ-phi đầu tiên trong lịch sử của Không-Quân VNCH. Do Bộ Quốc-Phòng tuyển dụng trực tiếp từ dân sự. Trước kia, những nhân viên cơ-khí phi-hành này cũng đã hiện diện và hoạt động trên các loại phi cơ trực-thăng và vận-tải của Không-lực và Hàng Không Dân sự Việt-nam. Họ được tuyển dụng từ những nhân viên kỹ-thuật cơ hưu, đã làm việc dưới đất, được thuyên chuyển sang ngành phi hành, làm việc trên phi cơ.

Theo kế hoạch rút quân của Quân-đội Mỹ và chương trình Việt-nam-Hóa của Chính-phủ Hoa-Kỳ, họ sẽ bàn giao nhiều loại phi cơ tối tân cho Không-lực VNCH. Bộ Quốc-phòng VNCH đã phải tiên liệu trước, ráo riết tuyển dụng những số lượng lớn nhân viên Không-quân cho các ngành phi-hành, và không phi hành từ dân sự, để thích ứng với nhu cầu bành trướng mạnh của Không-lực, thỏa mãn sự cần thiết trên chiến trường Việt-nam trong tương lai.

Song song với các khóa học của các ngành phi-công, 7 ngành nghề của nhân viên phi-hành liên hệ khác cũng được ồ ạt tuyển mộ gồm các nhân viên phi-hành như: Sĩ quan Điều-hành-viên, còn là Chuyên viên Hồng-ngoại-tuyến, và số lượng nhân viên phi-hành cần tuyển mộ nhiều nhất để tương xứng với số lượng của các phi công trực thăng và vận tải, là ngành Cơ-khí (Kỹ-sư) phi-hành (Cơ phi), Áp-tải phi-hành (gọi tắt Áp-tải) cũng là chuyên viên đảm trách thả hỏa-châu, Vũ-khí phi-hành, chỉ một ít ngành Y-tá phi-hành, và Vô tuyến viên. Hầu cung ứng cho 24 phi đoàn trực-thăng UH-1H, 4 phi đoàn trực-thăng vận-tải Chinook, CH-47, 6 Biệt-đội Trực thăng Tản thương và 12 phi đoàn vận-tải cơ đủ loại, thuộc phi cơ có cánh.

Song song với việc tuyển dụng các ngành phi-hành. Nhiều khoá học kỹ-thuật, bảo trì phi cơ dưới đất tối cần thiết cũng ồ ạt được thu nhận, cấp tốc huấn luyện thỏa mãn nhu cầu bành trướng của Không-quân. Một bộ phận không thể thiếu của không-lực. Không có kỹ-thuật bảo trì phi cơ không có Không-quân. Không có những chuyên viên kỹ-thuật sửa chữa phi cơ giỏi, bảo trì phi cơ hoàn hảo, chính xác, an toàn. Phi công tài ba, phi hành đoàn giỏi giang, nhưng tình trạng phi cơ bảo trì không tốt, bị hư hỏng trên không trung. Phi hành đoàn bay đi, cũng sẽ không hẹn ngày về. Chính vì thế, không nên xem thường nghề nghiệp của những nhân viên kỹ-thuật rất quan trọng, hầu như, năm sinh mạng phi hành đoàn, họ đã ngày đêm, âm thầm, gian nan làm việc trong bóng tối tại các cơ xưởng bảo trì phi cơ. Phi công tài ba, phi hành đoàn tài giỏi, nhiều kinh nghiệm và cũng cần phải có những chiếc phi cơ bảo trì hoàn hảo, mới an toàn cho tính mạng của hành khách và phi hành đoàn.

Sau hai tháng tuyển mộ, khoá 5/69 Cơ-phi được gửi ngay đến trường Quân-sự riêng của Không-Lực Việt-nam, nằm trong căn cứ Không-quân Biên-Hoà. Họ phải theo học 6 tháng quân trường, hoàn tất hai giai đoạn: Căn-bản quân-sự và HSQ. Quân trường Quân-sự Không-quân Biên-hoà này đã phải mượn sân bắn thực tập của một quân trường Quân-sự láng giềng là trường Sĩ-quan Trù-bị Thủ-Đức, để khoá sinh Không-Quân của họ thực tập tác xạ vũ khí. Đó là lý do, thỉnh thoảng

người ta thường bắt gặp ở sân bắn Thủ-Đức, lại có những khóa sinh mang huy hiệu Rồng-bay trên túi áo.

Để tranh thủ thời gian, một số lớp học dạy Sơ-đǎng, chuyên ngành, cơ-kí phi-hành của Không-quân ở Nha-Trang và Tân-Sơn-Nhất, đang còn chỗ trống. Từng toán khóa sinh 50 người được gửi đi học Sơ-đǎng Kỹ-thuật trước, gồm hai khóa học: khóa một trực-thăng và một vận-tải. Mặc dù, các khóa sinh này chưa hoàn tất giai đoạn II HSQ. Nhưng sau khi họ học Sơ-đǎng chuyên-nghành xong, họ sẽ phải trở lại trường quân sự học tiếp giai đoạn II HSQ để hoàn tất chương trình học của cả hai: quân-sự và Sơ-đǎng Cơ-kí Phi-hành, chuyên-ngành. Trước khi họ trở thành nhân-viên cơ-kí phi-hành cơ hữn thực thụ, phục vụ cho các phi đoàn.

LỚP HỌC THỨ 3 CƠ-PHI VẬN-TẢI

Sau khóa học quân-sự 6 tháng ở Biên-Hoà. Phần lớn các khóa sinh đã được theo học các lớp trực-thăng và vận-tải. Còn lại 120 tân HSQ Cơ-phi cuối cùng, mới hoàn tất phần quân-sự, chờ khóa học định-nghiệp. Họ được gửi đến trường Sinh-Ngữ Quân-Đội, cạnh Bệnh viện Cộng-Hoà, thuộc quận Gò-vấp, với hai công tác: vừa canh gác trường, vừa học thêm Sinh-ngữ trong thời gian chờ đợi khóa học.

Trời sụp tối, viên sĩ quan Lục-quân, chuẩn-uý Đặng, gốc người Huế. Đặc trách trông nom và điều hành đoàn quân nhân biệt phái HSQ Cơ-phi. Thông lệ hằng đêm, ông ta có nhiệm vụ: tập họp, điểm danh, phân công tác canh gác, giữ an ninh cho nhà trường, sắp xếp chương trình học sinh ngữ cho các khóa sinh Cơ-phi.

Nhân tiện, ông rút ra tờ công điện vừa nhận được từ Bộ Tư-Lệnh Không-quân, thông báo và đọc tên của 54 nhân viên HSQ Cơ-phi sẽ phải trở về trình diện Bộ Tư-Lệnh Không-quân để theo học Lớp 3 HSQ Cơ-phi vận-tải, đã có hai lớp Cơ-phi Vận-tải và 4 lớp Cơ-phi Trực-thăng, đi học trước đã hoàn tất các khóa học, đang phục vụ cho các phi đoàn. Số HSQ Cơ-phi còn lại tại trường Sinh-ngữ Quân-đội sẽ phải chờ đợi lớp học trực-thăng cuối cùng.

Lê Văn Đệ và Nguyễn Văn Bảy, tự Bảy răng vàng, là hai người bạn chí thân từ lúc nhập ngũ, may mắn thay, họ đã lọt vào được danh sách HSQ Cơ-phi Vận-tải, tên hai người đã nằm áp chót trong danh sách.

Buổi tập họp điểm danh sớm được tan hàng, người lo canh gác, những người còn lại về lều nghỉ ngơi, sáng ngày mai về trình diện Bộ Tư-Lệnh Không-quân.

“Rồi! sắp sửa chia tay, lại có kẻ vui người buồn nữa đây!”. Mấy thằng bạn không có tên trong danh sách học Vận-tải mặt buồn xo, bàn tán, có thằng xì xào chỉ trích: “mẹ kiếp! Tui nó con ông cháu cha, piston lớn, về học Vận-tải là phải rồi.” Thằng Bảy răng vàng nhìn thằng Đệ, vẻ mặt không vui. Hai thằng nhìn nhau trong nỗi bức bối. “Tao với mày là hai người con bà phước, dân khu đen, tiền đâu chạy chọt để về vận-tải, may mắn trời thương tình đã xếp đặt cho hai đứa, vậy mà tụi nó nói mình là con ông cháu cha. Có tức không mậy?” Thắng Đệ ôn hoà giải thích với bạn: “tụi nó đang buồn, đừng quan tâm làm gì. Nếu mình có piston đâu đã đợi đến Lớp Thứ 3 Vận-tải, trẻ nái như thế này. Ai mà biết trước, còn Lớp học thứ 3 Vận-tải, để mà chờ đợi đến bây giờ chứ! Thôi, kệ tụi nó đi”

Thằng Nươi (người thật, tên giả tưởng) không có tên trong danh sách, nó mạnh dạn tiến đến và ngồi xuống cạnh giường của thằng Đệ. Nó nhỏ to, thì thầm gã gẫm, nó đề nghị với thằng Đệ: “Nếu mày đồng ý hoán đổi tên của mày với tên tao trên danh sách học Lớp 3 Cơ-phi Vận-tải. Sáng sớm ngày mai tao sẽ cấp tốc về nhà lấy 20,000\$ đèn bù cho việc tráo đổi tên của mày”. Nó tự tin nói thêm: “Mày không cần phải lo việc đổi tên trên danh sách. Chỉ cần mày đồng ý chịu đổi, việc đổi tên trên danh sách là việc của tao phải lo”

Thằng Đệ suy tư, lưỡng lự, suy tính thiệt hơn trong giây lát: “20,000\$ trong lúc này ở Việt nam không phải nhỏ đâu à nha!” Ủ! Uớc mong làm người hùng “chim-sắt” trực-thăng hay vận-tải đâu có khác nhau đâu chứ, giống nhau thôi! Trực-thăng mới thực sự là người hùng! ngồi ở cửa trực-thăng, chông súng đại liên, khạc đạn giết hàng loạt địch quân chạy ngào ngào dưới mặt đất, làm “không-điều sát-thủ” mới khoái chứ! Hình ảnh người hùng Trực-thăng Hoa-kỳ năm xưa hiện về trong trí nhớ, thúc đẩy nó, hình ảnh tuyệt vời của chiếc trực-thăng Hoa-kỳ đó đã in đậm muôn đời không thể phai mờ trong trí của thằng Đệ. Phải! trực-thăng mới đúng là loài chim chính công: muốn bay lên thì bay lên, muốn đáp xuống thì bay xuống, thích đậu chỗ nào thì đáp xuống chỗ đấy, trên nóc nhà, cao ốc, trên đồng ruộng, trên tàu chiến, rừng rậm, đồi núi chỗ nào đáp cũng được, về thăm nhà thì đáp xuống ngay sân nhà, dễ ợt, khoái nhĩ!

Còn dân Vận tải cơ chết nhát cứ bay mù mù trên trời xanh, trực trặc máy móc không có chỗ đáp, lết về bãi đáp không kịp,toi mạng! Không có sân đáp, không xuống được, vậy, đâu có phải là chim! Được 20,000\$ còn làm người hùng ngồi ghì súng bên cửa trực-thăng, xả đại liên, khạc rocket vào địch quân, còn gì bằng! Sợ gì không đổi chứ! Thằng Đệ nhanh chóng quyết định nhận lời. Gương mặt thằng Nươi hớn hở hân lên, nó bật đứng dậy bắt tay, rồi rít hứa hẹn chắc ăn như bắp! “Sáng ngày mai tao sẽ giao tiền ngay cho mày”. Thằng Đệ gật đầu xui lơ.

Đây là một sự quyết định đổi đời quan trọng, đầu óc thằng Đệ bắt đầu nặng trĩu, suy nghĩ lung tung, 20,000 đồng cứ xoáy mạnh vào tâm trí nó, khêu gợi lòng ham muốn của nó. Sau khi nó đã quyết định và hứa hẹn với bạn bè.

Nó nằm dài trên chiếc giường bố quân-đội suy tư không ngủ được. “Khoan đã! Sự chuyển giống từ chim vận-tải sang chim trực-thăng, lợi hại ở cái chỗ nào kia?” Nó đang cân nhắc, hồi hộp rồi đây! “Bay bổng xông vào những bãi chiến trường kinh hồn, hận thù cao ngất, bắn nhau như mưa, đạn bay mù mịt, ở dưới đất còn có chỗ ẩn nấp trốn đạn, may ra còn sống sót, ở trên trời lấy cái gì mà che? Không dễ gì né tránh được đạn đâu à nghen!” Mẹ kiếp! 10 lần bay vào những bãi chiến trường đánh nhau tàn khốc, khó có hy vọng 10 lần bay ra khỏi bãi chiến trận được toàn mạng đủ 10 lần đâu nghen, kinh quá!

Việt cộng không phải là thứ vừa đâu à. Máy thằng Việt cộng khùng khùng điên điên này nếu tác xạ một cây AK 47, dù bị bắn liên thanh, bay nhanh, lặng giỏi, may ra cũng còn có cơ hội thoát nạn. Mẹ kiếp! Mười cây súng bắn liên thanh, chúng nó nhắm mắt xả đạn lên trời cùng một lúc, như rải trú. Khó thoát khỏi cái chết lầm đà! Một trăm cây AK bắn lên trời cùng một lúc, đạn bay chằng chịt như đan lưới, còn ác liệt, dữ tợn hơn nữa à, chắc chắn là toi mạng! Nghĩ đến đây, nó bắt đầu khiếp vía, hồi hộp, phân vân, xét lại.

Bồi thêm, cái hình ảnh ghê rợn của mấy anh nhân viên phi-hành trực-thăng bị Việt-cộng bắn “bé gáo” bay mất nửa mặt, mang về nằm ở nhà xác Tù-Sĩ Đường Tân-Sơn-Nhát nhìn thấy bắt ón lạnh xương sống, kinh quá!

Khoan khoan đă! Ngành trực-thăng trong chiến tranh nguy hiểm lăm! Trời phạt đă quyết định chọn cho mình bay phi-cơ vận-tải, an toàn hơn, bay cao mù mù trên trời xanh chắc ăn, đáp những nơi có đầy đủ phương tiện an ninh. Tại sao lại chối bỏ, đổi ngành, có phải ngó ngắn không Đệ nhĩ? 20,000\$ xài được bao lâu? Nè, Đệ à! Đừng có mơ làm người hùng rồi khóc hận nghe em! Tan xác giữa lưng trời đấy!

Lê Văn Đệ bắt đầu nhận thức được tầm nguy hiểm của trực-thăng, nó hối hận là đã lỡ hứa hẹn với bạn, nó cố moi tâm trí, tìm giải pháp rút lại lời hứa với thằng Nươi. Nó đã đổi ý, quyết định không đổi tên nữa. Mặc kệ thằng Nươi. Thằng Đệ nhứt định phải ngủ sớm đêm nay, sáng ngày mai phải dậy trước thằng Nươi, kịp thời thông báo hủy bỏ giao ước đổi tên với nó, để ngăn chặn thằng Nươi không về nhà lấy tiền trao đổi nữa.

Chắc là nó giận lăm. Chịu thôi! Đổi hay không đổi là quyền của mình. Trời cho ai cái gì thì nhận cái này. Chớ trách được ai! Đệ tự nhủ mình ngủ sớm, để ngày mai còn kịp thức dậy trước ngăn cản thằng Nươi.

Đúng với ý nghĩ của thằng Đệ, mặt thằng Nươi giận đỏ lên vì lời bội ước đổi tên của bạn nó, đã làm cho thằng Nươi mừng hụt suốt cả đêm qua không ngủ được, nó giận cứng người. Nhưng rồi nó cũng phải chấp nhận số phận trực thăng của nó, trời đã xếp đặt, nó không thể chối bỏ được, khi tự nó đã chọn lựa, chấp nhận đầu quân vào ngành phi-hành trực-thăng. Trường hợp thằng Đệ cũng vậy thôi, nếu nó không có tên trong danh sách vận-tải, nó cũng phải chấp nhận bay trực-thăng theo ước nguyện của chính mình, không hề ta thán. Chỉ biết “giao mạng cho trời”.

THỤ HUẤN SƠ-ĐĂNG CHUYÊN-NGÀNH CƠ-PHI

Tờ mờ sáng, khóa sinh Lớp 3 HSQ Cơ-kí Phi-hành Vận-tải rời trường Sinh ngữ Quân-đội trở về trình diện Bộ Tư-Lệnh KQ. Bỏ lại đằng sau những anh em khóa 5/69 trực-thăng thân thương cuối cùng, đang buồn rười rượi, kéo dài thêm sự chờ đợi khóa học.

Nhận hai ngày phép cuối tuần, vui chơi với đào, với gia đình ở Sài-gòn và trở lại nhập khóa học tại trường Kỹ-thuật Tân-Sơn-Nhất để theo học khóa Sơ-đăng Kỹ-thuật Phi-hành của loại phi cơ vận-tải C119, hai đuôi, hai động cơ với chương trình học: 4 tháng Địa-huấn và 2 tháng Phi-huấn, gồm có 60 giờ bay không-huấn để hoàn tất khóa học. Do các ông chuẩn úy Lộc, và Cố, những bậc sư phụ trên hai mươi năm trong nghề cơ khí phi-hành vận-tải, đảm trách việc truyền trao kinh nghiệm, giáo huấn. Họ đã gia nhập Không-quân từ thời Pháp, cùng đời với những vị chỉ huy trưởng trong Không-quân, họ đã có cả chục ngàn giờ bay, đầy kinh nghiệm phi-hành trong Không-lực.

Và sau khi mãn khóa, các tân Cơ-phi sẽ được phân phối về phục vụ cho 12 phi đoàn vận tải của Không-lực VNCH. Trực thuộc hai Không-đoàn 33 và 53 Chiến-thuật, vận-tải cơ, phần lớn các phi đoàn Vận-tải chuyên chở hành khách đều đồn trú ở phi trường Tân-Sơn-Nhát, Sài-gòn.

Chúng bạn ganh tị dân vận-tải là phải! Tụi nó đẻ bọc điệu, sướng hết cỡ. Học tập cũng ở Sài-gòn, sáng cấp sách đến trường, chiều lấy phép tà tà về nhà với gia đình, cuối tuần không phải đến

trường, rong chơi thoả thích. Ra trường, chúng nó cũng phục vụ ở Sài-gòn, ban ngày đi bay, tối về đi vui chơi với đào, với gia đình, cơm nhà khỏe re, lúc nào cũng ở đô thị bình an. Ăn ngủ trong căn cứ có cơ sở tiện nghi, giường nệm, máy lạnh, an toàn nhất nước Việt-nam. Mẹ bồ! Chúng bạn trực thăng của tụi nó khổ sở vô cùng. Học thì ra miền Trung xa xôi, không người chăm sóc, lanh lương chẳng đủ vào đâu, thiếu thốn tiền bạc tiêu xài. Ra trường về đơn vị, sống toàn đâu đâu, quanh năm suốt tháng lăn lóc, biệt phái đầu đường xó chợ, ngủ bờ ngủ bụi, rách nát, đánh đắmtoi bời hoa lá, trận lớn trận nhỏ gì cũng lủi vô, rụm nụ hết thằng này đến thằng kia, hết sức bất công. Đúng là sinh nghề tử nghiệp mà.

KHUNG TRỜI KỶ NIỆM

Vừa hoàn tất huấn luyện phần I Địa-huấn xong, các khóa sinh Cơ-phi lớp 3 được gửi về phi đoàn Xích-Long 413, C119 vận-tải cơ, thuộc Không-đoàn 53 Chiến-thuật, Sư-đoàn 5 Không-quân, Tân-Son-Nhất học tiếp tục phần II Phi-huấn, gồm có 60 giờ bay không-huấn.

Về phi đoàn Xích-long 413, bọn thằng Đệ đã gặp lại mấy thằng bạn cùng khóa 5/69 Cơ phi. Chúng nó đã theo học Lớp 1 và 2 Cơ-phi Vận-tải, giờ đây tụi nó đã ra trường, trở thành nhân viên phi hành cơ hữu, mặc áo bay, oai ra phết như ai, còn được làm thầy chỉ dẫn phi hành lại cho mấy thằng bạn học vận-tải khóa sau, đàn em như tụi thằng Bảy và thằng Đệ, thế mới oai chứ!

Trước kia, bọn thằng Đệ cũng ganh tị, nghi kỵ không ít với mấy thằng bạn Học Vận-tải Lớp 1 này, khi bọn nó hờn hở chia tay bạn bè, rời trường Quân-sự Biên-hoà đi học Lớp 1 Cơ-phi Vận-tải. Cũng nhiều thằng bạn đã gọi chúng nó là con ông cháu cha, được rút về học vận-tải. Có thể đúng với con số rất nhỏ, chỉ vài thằng có thân nhân làm việc ở Bộ-Tư-Lệnh KQ hay cơ quan chính phủ Việt-nam. Đa số còn lại là do may mắn cho mấy anh bạn sinh to con, đảm trách chức vụ chỉ huy như các đại đội trưởng, đại đội phó, trung đội trưởng, đặc biệt ưu tiên rút đi học vận-tải trước như: thằng Nam International, Chơn, Sáng, Lương, Rẹn... đa phần còn lại do may mắn, vô tư, cẩn tú trên danh sách của Phòng Nhân-viên, đã có trên Bộ-Tư-Lệnh KQ, cắt theo thứ tự. Nhờ vậy, thằng Đệ và thằng Bảy con bà phuốc, may mắn lăm đã được nằm trong danh sách Cơ-phi Vận-tải cuối cùng này. Nếu chẳng may, danh sách này chỉ lấy chẵn 50 người, thu ngắn lại 4 người, hai thằng nó lọt ra ngoài danh sách, bị rụm nụ, ở lại trực thăng, giao mạng cho trời. Đó có phải là nhờ trời phạt đã xếp đặt cho tụi nó không nhỉ? Vậy mà, cũng bị quơ đưa cả năm “con ông cháu cha” oan ông địa, thế mới khổ!

Những chuyến bay huấn luyện đầu đời của thằng Đệ cũng rất hào hứng, theo đúng ước nguyện của nó bấy lâu. May mắn thay, một phi vụ chuyên chở hành khách, kèm huấn luyện khóa sinh Cơ-phi. Thằng bạn cùng khóa 5/69 Từ Phi Hùng đã học Lớp 1 Cơ-phi Vận-tải, đang phục vụ cho phi đoàn Xích-long 413, lại có dịp làm thầy của hai thằng bạn của nó, thằng Đệ và thằng Bảy trên một phi vụ đặc biệt chuyên chở hành khách ngoại quốc và tiếp tế vật dụng cho nước bạn, láng giềng Cam-bốt, từ Sài-gòn đến Phnom-Penh.

Phi hành đoàn gồm có sáu người: Trung úy Thận trưởng phi cơ, phi công phụ, một cơ phi, là “thầy sửa, 20 tuổi” Từ Phi Hùng dẫn theo hai thằng học trò Đệ và Bảy, cùng khóa 5/69 hướng dẫn phi-huấn, bay lấy giờ. Và một Áp tải phi hành.

Thằng Đệ và thằng Bảy may mắn nhĩ! Còn là khoá sinh, mà đã được đi bay ra ngoại quốc, xứ Chùa-tháp, Cam-bô-chia rồi, hơn cả mấy anh em cùng khóa 3 Vận-tải rồi đấy nhé! Tụi nó trêu cho vui, chứ bay đi Cam-bốt chẳng có gì quan trọng, tệ hơn ở Việt-nam nhiều.

Lượt đi từ Sài-gòn đến Phnom-Penh, Lê Văn Đệ không chú ý đã bỏ lỡ mất cơ hội lớn, được ngắm nhìn quê nhà của nó từ trên không trung. Lượt về, khi phi cơ cất cánh từ phi trường Phnom-Penh, tự nhiên nó nhớ nhà, rồi nó đoán chừng, phi công có thể sẽ bay bằng mắt thường dọc theo Quốc lộ 1 nối liền Phnom-Penh đến Sài-gòn xuyên qua Quận ly quê nhà của nó, nằm ở giữa đoạn đường Quốc-lộ 1.

Nó mới vừa chợt nghĩ ra điều này khi phi cơ cất cánh ở Phnom-Penh. Thằng Đệ vội vã giao hết mọi công việc học hành, làm việc trong phòng lái cho thằng Bảy khoá sinh và thông báo nhỏ với ông “thầy sửa” Từ Phi Hùng, bạn cùng khóa. Nó rời bỏ phòng lái, xuống “làm việc” riêng ở phòng hành khách, túc trực bên cửa sổ phi cơ để tìm ngôi nhà thân thương của nó. Bảy năm trước, có lần nó đã đá quả bóng bay lên nóc nhà, rồi ngồi chờ người trên đó nhìn lên trời cao “mà mơ ước như diều”. Khi chiếc tinh cầu bay ngang vùng trời quê nhà của nó. Nó đã tưởng tượng, hình dung ra những hình ảnh đẹp tuyệt vời, nếu từ trên trời cao thăm thăm đó nhìn xuống mặt đất của trần thế, chắc phải khác lạ? và đẹp lắm nhĩ!

Đây là cơ hội tuyệt vời, cơ duyên hiếm hoi. Bây giờ, đúng là thằng Đệ đã trở thành chim-sắt thực sự theo đúng ước mơ tuổi dại của nó. Nó sẽ ngắm nhìn thành phố thân thương từ trên không trung xa thăm thăm, tuyệt diệu vô cùng. 7 năm trước, nó không bao giờ nghĩ có ngày nó sẽ làm chim sắt bay ngang qua ngôi nhà thân thương của nó như ngày hôm nay.

Đoạn đường ngắn Phnom-Penh về Sài-gòn không quá một giờ, đường chim bay. Trung úy Thận không cần lấy cao độ bay mút trên trời xanh. Bầu trời trong sáng buổi xế trưa không áng mây, phi công bay bình phi ở cao độ trung bình hơn bốn nghìn bộ. Đệ nhận diện rõ con đường Quốc lộ 1 nằm dọc bên thân trái phi cơ. Xe cộ đang di chuyển rõ mồn một dưới mặt đất. Nó nhứt định không để lỡ cơ hội có một không hai này, ngắm nhìn quê hương thân yêu trên không trung bao la, ngàn năm một thuở này.

Đôi mắt của Đệ rà sát theo Quốc lộ 1, không bỏ sót một giây phút sơ hở nào, quan sát mọi cảnh vật dù rất nhỏ, tuy xa lạ trên không trung nhưng rất quen thuộc trong tâm trí của nó trên mặt đất, nó đã từng qua lại, in đậm cảnh vật trong suốt cả một đời. Nó cố nhận diện ngôi nhà của mình, nằm ở cạnh, gần ngoại ô, mạn bắc của thành phố quận nhà thân thương.

Một chùm nhà hiện ra chiếm lĩnh một vùng khá rộng lớn. Đệ hớn hở “đúng thành phố nhà của tôi rồi kià!” Lúc phi cơ đang sắp sửa lượt tới thành phố của nó. Đôi mắt nó sáng rực, nhường lên cố tìm kiếm ngôi Thánh-thất Cao-đài mái ngói đỏ, cao chót vót, đối diện bên này đường là ngôi nhà gạch cũng ngói đỏ của nó. Đệ hồi hộp, tay giữ chặt thành cửa sổ, thồn thức: “kià, hai tòa tháp cao của Thánh-thất Cao-đài đồ sộ dưới kia kià! Ô! Kià, Căn nhà ngói đỏ cạnh đấy rồi,” bàn tay nó che miệng hun chốc! ngắm nhìn mấy hàng dừa quen thuộc, bao phủ chung quanh sân xi măng trước nhà, cũng là sân đá banh trước kia của nó hồi còn nhỏ, ngọn dừa toả rộng tàng cây xanh um. Ôi! Quê hương ơi! đẹp làm sao ấy! Một bức tranh tuyệt vời làm cho lòng Đệ nao nao, rạo rực, nhảy múa vui tươi theo điệu nhạc rộn ràng của những tiếng động cơ âm vang trong không gian. Sáu mươi giây

ngắn ngủi hiếm quý trên không trung nhưng đã dài hơn cả một đời người khao khát, đợi mông, được nhìn thấy tận mắt một hình ảnh rạng rõ của quê hương, vừa đi qua cuộc đời của thằng Đệ.

Đệ đưa tay khoác khoác trên mặt kiếng cửa sổ, chào mừng thành phố thân thương của tuổi dại, lầm nhầm theo tư tưởng quay cuồng trong mộng mơ. “Ba mẹ ơi! anh chị em tôi ơi! bạn bè thân thương tuổi nhỏ của tôi ơi! Tôi đang bay ngang qua nhà mình đây nè! Ở dưới đất mấy người có thấy rõ cánh “chim sắt” của tôi đang bay không? Có biết tôi đang ở trên trời cao vời vợi không?” Tôi đang làm Tôn Ngộ Không đằng vân trên bầu trời của thành phố quê nhà mình đây nè! Ôi! Hành diện làm sao! Tuyệt diệu quá chừng!

Khi phi cơ chậm chạp sấp sửa lướt khỏi thành phố. Nó chợt nhớ cái sân vận động kỷ niệm thời thơ ấu, lúc chiếc phi cơ trực thăng đầu đời đã đáp xuống năm xưa. Nó đã cùng thằng bạn tuổi nhỏ chạy thực mạng, tắt thở, để đi xem chiếc phi cơ trực thăng kỳ dị năm nào.

Đệ phải chạy từ đàng mũi đến đuôi phi cơ, không thấy cái sân vận động, rồi chạy sang cửa sổ bên tay phải. Nó chỉ thoáng nhìn được cái sân vận động năm xưa nằm cạnh quận lỵ, giây lát bị che khuất bởi thân phi cơ, khi nó bắt đầu bay xa dần thành phố thân thương của nó.

Đệ hăng hái lạ thường, khoái chí ra mặt, nét hờn hở của nó đã hiện rõ trên gương mặt người lính trẻ Không quân 20 tuổi. Nó tươi cười, thỏa mãn, trở lên phòng lái, hờn hở kể cho hai thằng bạn Cơ phi của nó cùng nghe. Nó khoe, nó vừa nhìn thấy căn nhà thân thương của nó từ trên không trung vô cùng ngoạn mục.

Đúng lúc, phi hành đoàn cũng chuẩn bị làm phương thức hạ cánh để đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất, chấm dứt phi vụ trong ngày. Một hành trình tuyệt vời trong đời của một chàng Không quân trẻ, kỷ niệm không bao giờ quên của một nhân viên phi hành Vận-tải, đã thật sự thực hiện được ước mơ “làm chim sắt” trong tuổi dại của mình.

Ảnh tác giả Thành-Giang năm 2013